

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.660 van 19 december 2003
in de zaak A. 113.977XIV-7621.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat vertegenwoordigd door:

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 8 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 16 oktober 2001 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 15 maart 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 14 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 12 oktober 2001 op uw gekozen woonplaats.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al. 2).

U kan tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring of/en een beroep tot schorsing eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, instellen voor de afdeling Administratie van de Raad van State. Deze beroepen zijn niet opschortend.”;

2. Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van de artikelen 52, §2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen machtsmisbruik wordt begaan, de artikelen 52, §2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt, ten aanzien van verzoekster, zonder rekening te houden met het door de raadsman van verzoekster neergelegde medisch attest dd. 29.10.2001, en zonder haar vooraf te horen.

Dat verzoekster dd. 12 oktober 2001 door het Commissariaat-generaal uitgenodigd werd voor een verhoor dd. 30 oktober 2001, als gevolg van het door verzoekster ingediend dringend beroep dd. 20 maart 2001.

Dat verzoekster raadsman dd. 8.11.2001 aan het Commissariaat-generaal de reden van verzoekster onmogelijkheid om op het verhoor dd. 30.10.2001 aanwezig te zijn, liet geworden (cf. stuk 2).

Dat door het dd. 8.11.2001 neerleggen van het medisch attest dd. 29.10.2001 (binnen de maand) bij verweerder verzoekster haar wens geuit had gehoord te worden omtrent haar asielaanvraag, doch door ziekte verkeerde zij in de onmogelijkheid dit op 30 oktober 2001 effectief te doen.

Dat door een bevestigende beslissing te nemen zonder rekening te houden met het medisch attest dd. 29.10.2001, waaruit de onmogelijkheid van verzoekster bleek op het verhoor dd. 30 oktober 2001 aanwezig te zijn, de artikelen 52, §2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, door verweerder geschonden worden.

Dat verweerder nergens motiveerde waarom het medisch attest dd. 29.10.2001 niet werd weerhouden als bewijs van overmacht.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder onzorgvuldig het medisch attest dd. 29.10.2001, welke verzoekster hem via haar raadsman liet geworden als bewijs van overmacht, heeft behandeld.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging, de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekster schendde door het dossier van verzoekster af te handelen zonder rekening te houden met het medisch attest dd. 29.10.2001 en zonder haar vooraf te horen, gezien zij dit te kennen had gegeven.

Dat verweerder zijn macht misbruikte door het medisch attest van verzoekster naast zich neer te leggen en door onterecht toepassing te maken van art. 52, §2, 4/ van de Vreemdelingenwet.

Dat bovendien verzoekster vaststelt dat de oproeping voor verhoor dd. 12.10.2001 niet kan gelijkgesteld worden met de 'vraag om inlichtingen' zoals gesteld in het artikel 52, §2, 4/ van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder onterecht toepassing maakte van voormeld artikel (cf. arrest van de Raad van State dd. 22 juni 2001, niet gepubliceerd, cf. stuk 3).

Dat verzoekster opnieuw wil verwijzen naar voormeld geciteerd arrest van de Raad van State dd. 22 juni 2001 (niet gepubliceerd) waarin de Raad van State stelde dat '... de Commissaris-generaal, van zodra hij besliste verzoeker op te roepen om over te gaan tot een verhoor en eens verzoeker door het toezenden van een medisch getuigenschrift zijn wens geuit had gehoord te worden, geen abstractie meer kon maken van een het medisch getuigenschrift waardoor de onmogelijkheid voor betrokkene om aanwezig te zijn op het verhoor en zijn interesse voor het verhoor vaststond'. (cf. stuk 3).

Dat verweerder gehouden was verzoekster opnieuw op te roepen voor verhoor en derhalve de hoorplicht- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.”;

2.2. Overwegende dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven:

(...)

4/ wanneer de vreemdeling, binnen een maand na de verzending, geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan geven.”.

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 12 oktober 2001 een oproeping voor een verhoor op 30 oktober 2001 aan de verzoekende partij heeft gestuurd; dat onderaan deze oproeping wordt vermeld:

“Indien een geval van overmacht u belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt u dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht **en** anderzijds ALLE elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil inroepen, per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal.”

Overwegende dat voormelde brief een “oproeping” vormt in de zin van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij op 8 november 2001 via haar raadsman een medisch attest van 29 oktober 2001 heeft neergelegd bij de commissaris-generaal, door deze laatste ontvangen op 8 november 2001; dat dit medisch attest vermeldt dat de verzoekende partij zich niet kan verplaatsen van 29 oktober 2001 tot 9 november 2001; dat de verzoekende partij daarmee een geldige reden in de zin van datzelfde artikel heeft laten gelden om niet op het voorziene verhoor te verschijnen;

Overwegende dat de kwestieuze oproeping door de commissaris-generaal geen “verzoek om inlichtingen” vormt maar dat de vraag naar inlichtingen die erin vervat zit slechts een bijkomende voorwaarde vormt waaraan zou moeten worden voldaan in geval van overmacht om op het verhoor te verschijnen; dat dergelijke bijkomende voorwaarde niet in de wet is voorzien, nu daarin slechts sprake is van het aanvoeren van “een geldige reden”; dat derhalve in het ontbreken van een aangetekend schrijven met alle elementen ter staving van de asielaanvraag in dit geval geen grond kan worden gevonden voor een afwijzing van de asielaanvraag op grond van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet kennelijk ongegrond is in de mate dat de schending van deze laatste bepaling wordt opgeworpen;

3. Betreffende de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota's van de eerste en van de tweede verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2, laatste considerans werd geoordeeld dat het enige middel niet ongegrond lijkt; dat uit de daaraan voorafgaande bespreking integendeel blijkt dat het middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij aanvoert dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst vreest door de politie en extreem-rechtse groeperingen opnieuw te worden vervolgd; dat zij hierbij verwijst naar het rapport van het U.S. Departement of State van februari 2001 "Russia Country Report on human rights practises for 2001"; dat de verzoekende partij zich beperkt tot de herhaling van haar vluchtmotief, dat vrij vaag en ongedetailleerd voorkomt, zonder nadere gegevens aan te brengen ter staving van de aangevoerde feiten; dat de verzoekende dit betoog niet staft met concrete gegevens; dat zij daarmee geen werkelijk noch een dreiging van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt; dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonst dat aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De behandeling van het beroep tot nietigverklaring zal worden verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 24.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.